

I

Před výstavným dvorcem zastavily saně tažené dvěma dobře krmenými koňmi. Z kozlíku seskočil bakalář Petr, urostlý mládenec s kudrnatými vlasy tmavými jako uhel. Byl hezký a navzdory uhrančivě tmavým očím budil na první pohled důvěru. Uměl tenhle dar užívat, při vyšetřování zločinů byl neocenitelným pomocníkem, protože dokázal umluvit i ty nejnedůvěřivější svědky. Na sobě měl nové soukenné nohavice a modrý plášť podšitý kožešinou. Navzdory mrazivému vzduchu byl prostovlasý.

Na okamžik zaváhal, potom vrhl omluvný pohled na svou ženu Rozárku, půvabnou tmavovlásku, z jejíhož oválného obličejeho ho zamilovaně sledovaly velké modré oči. Manželé byli přesně tři týdny. Choulila se zimomřivě do pláště, který ji nejen hřál, ale zakrýval zatím téměř neznatelně se zakulacující břicho. Čekala dítě, ale času měla ještě spoustu, narodit se mělo až někdy před svatým Janem Křtitelem. Přes uši měla staženou nádhernou kožešinovou čapku. Tu dostala ke svatbě.

Vedle ní seděl královský písař Jiří Adam z Dobronína. Společně byli zabaleni velkou houní, opírali se o sebe rameny, a i když byli na cestě od úsvitu a foukal vítr, zima jim nebyla.

Bakalář Petr obešel saně, aby pomohl nejprve vystoupit svému pánovi. Slušelo se to nejen proto, že byl urozený a zastával úřad písaře Královské komory, ale také proto, že si ho Petr nesmírně vážil. Zajistil mu totiž výnosné místo po svém boku v kanceláři a Rozárku zachránil před bídou a osudem opovrhované nevěstky. Přijal je do své domácnosti a dal jejich životu nový smysl.

Teprve pak pomohl bakalář Petr své ženě. Zvedl ji do náruče, až Rozárka vypískla překvapením. Postavil ji opatrně do sněhu a objal rukou kolem ramen.

„Tak tohle je mé panství,“ řekl jejich pán a ukázal širokým obloukem kolem sebe. Pak se trochu toporně protáhl, po dlouhé jízdě byl ztuhlý. Přece jen už nebyl nejmladší. Byl to postarší muž s ušlechtilou tváří zdobenou krátkou, pečlivě zastřiženou šedivějící bradkou. Vypadal sice přísně, ale bylo to jen zdání. Na sobě měl prostý oděv z kvalitního sukna. Brával si ho výhradně na cesty, v Praze nosíval tmavý oblek španělského střihu s bílým okružím kolem krku, jak vyžadovalo jeho postavení zemského úředníka. Kord však neodkládal ani na cestách. Měl ho zavěšený u pasu a pod kazajkou ukrýval pistoli. Při svém povolání vyšetřovatele musel být opatrný a neustále ve střehu.

Jiří Adam z Dobronína nebyl chudý. Kromě příjmu z úřadu vlastnil na Starém Městě pražském výstavný dům a po rodičích zdědil panství s tvrzí a několika vesnicemi. O svá práva se sice musel soudit s Janem Trčkou z Lípy, ale nakonec dal soud zapravdu jemu. Panství se mohl ujmout kromě jiného i na přímluvu královny Anny